

**DAN STONE
GREG SMITH**

OAZA EVANĐELJA

**OSTATAK EVANĐELJA
NAKON ŠTO VAS IZMORI
DJELOMIČNO EVANĐELJE**

DARUVAR, Masarykova 54

2007

Naslov izvornika:

THE REST OF THE GOSPEL

by Dan Stone and Greg Smith

© Copyright 2000 by One Press

© Copyright za hrvatsko izdanje: Logos, Daruvar

Urednica: Nada Konecky, prof.

Prijevod: Gabrijela Žvorc

Lektura: Tomislav Kojundžić

Korektura: Ivica Žvorc

Grafički uredio: Mladen Konecky

Za nakladnika: Zdravko Konecky, prof. ing.

Izdavač: Logos, Daruvar
Masarykova 54,
Daruvar
e-mail: logos-daruvar@bj.t-com.hr
www.logos-daruvar.hr

NADA ZA ŽIVOT
Varaždin

Tisak: "Logos" d.o.o. Daruvar

ISBN-10: 953-6639-54-8
ISBN-13: 978-953-6639-54-0
EAN: 9789536639540

CIP zapis dostupan u računalnom katalogu Nacionalne i
sveučilišne knjižnice u Zagrebu pod brojem 632754

Barbari Stone, mojoj supruzi, koja je jednog dana postavila jednostavno pitanje: "Dan, što bi učinio da možeš bilo što napraviti, ali nemoj stati i razmišljati o odgovoru," koje nas je dovelo do više od petnaest godina dugog putovanja na kojem smo dijelili Radosnu vijest o "Kristu u vama nadi slave." Barbara je umrla od raka, 22. siječnja, 1993. godine.

D.S.

Mojoj najboljoj prijateljici, najsnažnijoj potpori, neočekivanom daru Božjem, koji nadilazi sve moje snove: Avi, mojoj supruzi. Meni si čudesna.

G.S.

Sadržaj

Bilješka autora suradnika	6
Predgovor	8
PRVI DIO: SJEDINJENJE S KRISTOM	13
1. Vrata	15
2. Linija	29
3. Dvije strane križa, prva strana: umrli ste u Kristu	39
4. Čemu smo umrli	51
5. Dvije strane križa, druga strana: Krist živi u vama	63
6. Ljuljačka	73
7. Jedan Duh	89
DRUGI DIO: TKO STE VI?	97
8. Jedna narav	99
9. Vaše pravo ja	109
10. Božja predraga svojina	123
TREĆI DIO: POZNAVATI BOŽJE PUTOVE	133
11. Otkrivenje: Božji način spoznavanja	135
12. Jedno oko	147

13. Vladavina milosti	157
14. Tko čini što?	167
15. Božji proces rasta	181
ČETVRTI DIO: ŽIVOT U SJEDINJENJU.....	191
16. Neće ogladnjeti	193
17. Sveto ali	201
18. Kušnja: prilika za vjeru	213
19. Slušati Boga	223
20. Donošenje odluka	231
21. Odvojeni život	237
22. Dar bijede	245
23. Izlivanje	255
24. Ljubiti Boga	265
25. Ulazak u Božji počinak	271
Zahvale	280

Bilješka autora suradnika

Greg Smith

Dana Stonea sreo sam prvi put u ožujku 1987. u odmoru nedaleko od Tylera, u Texasu. Njegova poruka o sjedinjenju vjernika sa Isusom Kristom nije mi bila posve nova, no kroz njega Sveti je Duh ponovno počeo otvarati oči mog srca za tu predivnu stvarnost. Tako je koristio Dana u životima bezbroja drugih ljudi i vodio ih u dublje iskustvo “Krista u vama, nade slave.” Na kasnijoj konferenciji pronašao sam malu knjižicu koju je napisao, Dublicross (Dvostruki križ). Napisao mi je jednostavnu posvetu,

*Greg,
Galaćanima 2,20*

Galaćanima 2,20: “Živim, ali ne više ja, nego Krist živi u meni: život koji sada provodim u tijelu, provodim u vjeri u Sina Božjega, koji mi je iskazao ljubav i samoga sebe za

mene predao.” Nijedan drugi stih toliko ne obuhvaća istinu o Kristu koji živi u nama, kroz nas i umjesto nas.

Dan i ja bili smo u kontaktu dugi niz godina. Nazvao sam ga ujesen 1997. predlažući mu da svoja naučavanja pretoči u knjigu. On je dobrostivo podržao taj projekt, koji je rezultirao ovom knjigom. Knjiga je pisana u prvom licu, kao da ju je on pisao. Sadržaj je njegov, iako mi je rekao da zabilježim kako se on odriče bilo kakvih prava na originalnost ovog materijala. Zabilježeno je.

Blagoslovljen sam što mogu podariti ovaj poklon Tijelu Kristovu. Neka Gospodin bude zadovoljan korištenjem ove knjige kako bi u braći i sestrama “ostvarila svoj rast za izgradnju samoga sebe u ljubavi” (Efežanima 4,16). Moja je želja da mognete piti duboku vodu života koja je Krist “i upoznati ljubav Kristovu koja nadilazi spoznaju; da budete ispunjeni do sve punine koja dolazi od Boga” (Efežanima 3,19).

Greg Smith
Dallas, Texas
rujan 1999.

Predgovor

Dan Stone

Potrošio sam 24 godine putujući po cijeloj državi i razgovarajući s ljudima o tajni Evanđelja: “Krist u vama, nada slave” (Kološanima 1,27).¹ Spoznaja da Krist živi u nama, kroz nas i umjesto nas je jedina nada koju imamo za upoznavanje slave koju nam je Bog namijenio. Greg i ja smo napisali ovu knjigu kako bismo vam pomogli da su svojim životima uđete u Kristovu puninu.

Ipak, postoji i druga strana “nade slave”. Da, *Krist u vama*, naša je jedina nada u doživljavanju Božje slave. Ali to je također i način na koji se Bog odlučio proslaviti kroz nas. Bog je izabrao svoju slavu vječno očitovati živeći svoj život kroz vojsku i u vojsci svojih sinova i kćeri. Ovim predgovorom ne želim govoriti o slavi koju mi primamo od Boga, već slavu koju on dobiva kroz nas.²

Kršćanske knjige su uvijek pod dozom rizika jer mogu staviti čovjeka u središte. Većina njih se odnosi na specifične ljudske potrebe ili na našu duboku, jedinstvenu potrebu

¹ Novi zavjet, BIBLIJSKO DRUŠTVO pri Međunarodnom centru za život, Rijeka

² Moja zahvala DeVern Fromke, koji je predivno ukomponirao ove istine u knjizi, *The Ultimate Intention* (Krajnje namjere)

bu intimnosti s Bogom. Govoreći o čovjekovim potrebama, mnoge kršćanske knjige, kao i mnoga kršćanska naučavanja i razmišljanja počinju s čovjekom i samim time Boga opisuju kao onoga koji ispunjava čovjekove potrebe.

Ako ne počnemo s Božjeg gledišta, završavamo s čovjekom u središtu pažnje. To je očito i u našem pristupu Božjoj riječi. Često čitamo početak Postanka i automatski se usredotočujemo na čovjekov pad u grijeh. Ostatak Pisma piše o Božjem otkupljenju čovjeka. To je istina. Može se činiti, a i često se tako propovijeda, da je Božja osnovna nakana spasiti čovjeka. Tako se sve usredotočuje na nas.

No ako počnemo prije stvaranja svijeta, prije Postanka 1:1, krećemo sa drugog gledišta. Počinjemo s pitanjem: koja je Božja nakana? Odgovor na to pitanje sličan je otkrivenju Galileja i Kopernika da zemlja nije centar svijeta (čak ni našeg sunčevog sustava). Sunce je središte. Mi nismo središte svemira. Ali Sin jeste.

Lako je živjeti kao da smo mi u središtu svemira. Možda to nikada ne bismo izrekli ili čak svjesno na to pomislili, ali mi možemo živjeti kao da je Bog tu radi nas. To je rečeno u mnogim propovijedima tijekom ovih trideset godina. Bog je ovdje da vas blagoslovi. Morate biti bogati. Vi trebate prosperirati. Dužnost vam je biti uspješnima. Dužni ste napredovati. Bog mora odgovoriti na vašu vjeru. Bog se obvezao da blagosloviti vas ako činite ispravne stvari. Što to znači? Čovjek je centar svemira.

Ako počnemo prije postanka svijeta, otkrivamo da Bog ima plan - plan smišljen prije početka vremena. Pavao je vrlo jasno otkrio Božji plan u prvom poglavlju Efežana.

Neka bude hvaljen Bog, Otac Gospodina našega Isusa Krista - on nas blagoslovi svakim duhovnim blagoslovom na nebesima u Kristu ...

(Efežanima 1,3)

Je li Božja nakana da nas blagoslovi? Naravno! U stvari, on nas je već blagoslovio svakim mogućim blagoslovom na nebesima.

... on nas u njemu sebi izabra prije stvaranja svijeta... (Efežanima 1,4a)

Bog je imao svrhu za nas prije stvaranja svijeta. Izabrao nas je zbog te svrhe.

... da budemo sveti i bez mane pred Njim; u ljubavi nas je predodredio sebi za sinove po Isusu Kristu ... (Efežanima 1,4b-5)

Božji plan je sačinjavao cijelu vojsku sinova (i kćeri) koji će biti sveti i bez mane pred njim. Kroz Sinovu podložnost križu Bog je želio mnogu djecu dovesti u slavu (Hebrejima 2,10). Zašto? Pavao nastavlja:

... prema odluci svoje volje, *na hvalu slave svoje milosti*. Njome nas dobrotivo obdari u ljubljnome. (Efežanima 1,6)

Da bismo bili sigurni da ne propuštamo smisao, Pavao to ponavlja šest stihova kasnije:

... da budemo *na hvalu slave njegove*, mi koji smo već prije postavili nadu u Krista. (Efežanima 1,12)

I dva stiha nakon toga:

... (Duh) koji je zalog naše baštine za otkupljenje onih što su postali Božje vlasništvo - *na hvalu slave njegove.* (Efežanima 1,14)

Mi postojimo za hvalu slave njegove. Bog “sve radi prema odluci svoje volje” (Efežanima 1,11b) da ostvari tu svrhu. A što je točno ono što proslavlja Boga? Što je počeo ostvarivati prije postanka svijeta?

Nju preobilno u nas uli zajedno sa svom mudrošću i razumijevanjem obznanivši nam otajstvo svoje volje po dobrohotnom naumu svojem što ga prije u njemu zasnova da se provede punina vremena: *uglaviti u Kristu sve - na nebesima i na zemlji.* (Efežanima 1:8-10)

Božji je plan bio stvoriti mnoštvo sinova i kćeri u kojima će on prebivati; kroz koje će živjeti i djelovati te u kojima i kroz koje će Krist suvereno vladati. Mi smo uživaoci tog plana. Bog nas je, u svojoj ljubavi i milosti, učinio dijelom tog plana. No mi nismo u središtu, Krist je. Mi smo dionici plana, dionici koje Bog ljubi, pazi i njeguje kao što muževi čine sa svojim ženama (Efežanima 5,25-32).

Mi smo Božja baština. Mi se obično usredotočujemo na ono što mi baštinito u Kristu. Ali mi smo *Božja* baština.

Molim se da oči vašeg srca budu prosvjetljene, kako bi znali... koliko bogatstvo slave *krije njegova baština među svetima.* (Efežanima 1,18)

Njegova baština je njegovo tijelo - Tijelo Kristovo - koje ostvaruje njegovu svrhu. Stoga, iako Biblija dokumen-

tira čovjekov pad, ta nevolja nije nimalo odgodila ili promijenila Božju nakanu. Njegova namjera je oduvijek bila da ima veliku obitelj sinova i kćeri. Pad taj plan nije omeo. Bog je naše otkupljenje uvrstio u svoj plan, ali njegov cilj se nikad nije mijenjao. Mi smo ovdje radi hvale slave njegove. Rimljanima 11,36 naglašava ovu veličanstvenu istinu:

Sve je *od* njega, *po* njemu i *za* njega. Njemu pripada slava zauvijek.

Od. Sve dolazi od Boga. *Po*. Što znači kroz Njega. I *za*. Osnovna nakana je za Njega, Njemu - ne nama, nego njemu.

U knjizi govorim da se sve što nama treba kako bismo znali doživjeti i iskusiti Božju puninu života nalazi u Kristovom križu. Pogledom na križ vidimo što je Bog tamo učinio za nas. Slava Bogu da je to istina. To je Kristovo djelo u našu korist.

Čak i više od toga, iako je križ Božje djelo u njegovu korist. Kroz križ je Bog postigao ono što je trebalo za ispunjenje njegove vječne nakane da sve stavi pod jednu glavu u Kristu.

“Krist u vama, nada slave” prvenstveno je njegova slava. Krist živi u nama da bi očitovao svoj život kroz nas. Krist u nama ostvaruje svoje vlastite nakane. Dio njegovog plana je bliskost s nama, ali njegov plan obuhvaća puno više od toga. On radi prema svojem vlastitom cilju, a mi smo posude kroz koje djeluje. Mi smo vidljivo očitovanje onoga što Bog radi, s njim samim kao krajnjim ciljem “da Bog bude sve u svemu.” (1 Korinćanima 15,28)

Zbog toga Otac želi da budemo “ispunjeni do punine Božje”. A o tome i govori ova knjiga: ispuniti se do sve punine Božje, na hvalu slave njegove.

PRVI DIO

**SJEDINJENJE
S KRISTOM**

PRVO POGLAVLJE

Vrata

Kršćanstvo mnogih ljudi slično je starom željeznom krevetu: čvrsto sa svake strane, a labavo u sredini. Na jednom kraju vjerujete Kristu kao svom Spasitelju i vaši su grijesi oprosteni. Na drugom kraju, jednog dana ćete otići u nebo. Ali u sredini vas pomalo hvata očaj. Imate mnogo pitanja koja se svode na jedno: Gdje je život? Gdje je život punine koji je Isus obećao?

Isus je sreo jednog čovjeka sa takvim pitanjem. Biblija ga naziva bogatim mladićem. Jednog dana došao je pred Isusa i pitao ga: “Učitelju, što mi je činiti da zadobijem život vječni?”

Isus mu je odgovorio: “Znaš zapovijedi. Ne ubij. Ne učini preljuba. Ne ukradi. Ne svjedoči lažno. Poštuj oca i majku.”

Mladić je odvratio: “Sve sam to činio.”

Uvijek kažem, Isus nije bio baptistički propovjednik. Da je bio (poput mene), rekao bi ovako: “Nema šanse da si ih sve držao. Znaš da si ih prekršio. Znaš da si pogledao ženu.”

Isus nije to rekao. Uzeo ga je za riječ: “Sve sam to držao.” No, koje je pitanje i dalje bilo na srcu ovog mladića? “Gdje je život?”

Gdje je život? Da, ja sam prihvatio Krista, ali zar ne postoji nešto više od ovog što sam iskusio? Gdje je istinski život? Isus je rekao: “Uska su vrata i tijesan je put koji vodi u život.” (Matej 7,13) On je rekao da je život punina. Da je ispunjen. Da je život oslobađajući, da je život predivan. Postoje vrata koja vode u takav život.

Isus je nastavio sa svojom tragičnom izjavom: “... I malo je onih koji ga nalaze.” Postoji. Stvaran je. Ali malo je onih koji ga nalaze.

Iz svog iskustva sam otkrio da postoje mnoga vrata uz put do života. Ta vrata su napredak od stanja potpuno vanjske osobe koja pokušava pronaći život u stvarima i ljudima oko nas, prema stanju unutarnje osobe, koja nalazi život u onome koji živi u nama. Vrata su jedinstvena svakoj osobi. Reći ću vam o svojim.

Prije mog spasenja, cijeli moj život je bio temeljen na izvanjskom. Tako je sa svakim. Kad smo bez Krista, shvaćamo život kroz stvari ili ljude i živimo za to izvanjsko. Izvan odnosa prema izvanjskim stvarima svojeg života, nisam znao tko sam. Bio sam u svojim ranim dvadesetima i cijeli svoj identitet sam preuzeo od grupe ljudi s kojima sam se družio: naša odjeća, ponašanje, aktivnosti.

Jednog nedjeljnog jutra, nakon dugog noćnog provoda, namučio sam se doći u crkvu da budem s djevojkom koja mi se sviđala. Bog me namamio kroz zamku koja se zvala “žensko”. U tom razdoblju života još sam uvijek bio ispred svojih prvih vrata. Još nisam ni počeo putovanje od izvanjskog prema unutarnjem jer još nisam Isusa Krista prihvatio vjerom kao svog Spasitelja.

Mladi propovjednik u crkvi je ipak bio unutar prvih vrata. On je već bio prihvatio Krista te je naviještao Ra-

dosnu vijest kako ju je razumio: "Krist je umro za tebe." Tog jutra, po prvi put u svom unutarnjem biću, shvatio sam da imam problem u odnosu s Bogom. Moji su me grijesi odvajali od njega. To je bila objava Duha Svetoga. Odgovor na moj problem bio je da ako povjerujem u Isusa Krista, u njegovu smrt kao plaću za moje grijehе i u uskrsnuće od mrtvih, Bog će mi oprostiti. Meni je to zvučalo kao dobar dogovor. Može mi biti oprašteno jednostavno samo vjerujući u Isusa.

Gledajući unatrag, oslikat ću taj događaj slikovito. Kao da sam došao do vrata na kojima je pisalo "spasenje". Ali bio sam ogrnut svim izvanjskim što sam nosio, a davalo je smisao mom životu - moje društvo, aktivnosti i ostalo. Ništa od te odjeće - ništa izvanjsko - nije moglo proći kroz ta vrata. Ništa od toga nije se moglo pozabaviti unutarnjom potrebom koju sam osjećao. Morao sam baciti tu odjeću ako sam želio proći kroz vrata jer ona nisu bila dovoljno široka za mene i svu moju prtljagu. Morao sam prestati pouzdavati se u svoje izvanjsko i početi vjerovati samo u Krista.

I tako sam skinuo tu odjeću, svoje izvanjsko i prošao kroz vrata gol, jer nisam imao što ponuditi Bogu osim sebe.

Prolazak kroz prva vrata bio je kao da stavljam na sebe novo donje rublje. Vitalni dijelovi bili su pokriveni. Moji su grijesi oprašteni. Po prvi puta nisam imao samo izvanjske stvari. Imao sam pravi unutarnji identitet: bio sam spašen i grijesi su mi bili oprašteni. Ali to je bilo sve što sam znao o svom novom identitetu. Bilo je dobro - jako dobro - ali ta nova odjeća nije bila dovoljna da me obuče cijelog. Divno je bilo znati da mi je oprašteno, ali trebao sam više od toga, nešto što bi mi dalo smisao životu.

Koristeći svoju ilustraciju, mislio sam da trebam više odjeće da me pokrije, nešto drugo što bi učinilo moj život cjelokupnim.

Tako sam posegnuo za još nečim novim izvanjskim, da upotpunim svoju garderobu. Krista sam prihvatio u Baptističkoj crkvi, pa sam stavio na sebe identitet "baptista". Tražio sam okolo u što to baptisti vjeruju, za što smo se izdaval i kako da se pravilno ponašam. Bilo je uzbudljivo. Bilo je zabavno imati posve novu vanjštinu, baš kao dijete koje je za Božić dobilo novu igračku. Ali ne treba proći puno vremena, pa da se zasitite nove igračke, zar ne?

Otišao sam na Baptistički fakultet, u kojem sam uživao. Učio sam o Riječi Božjoj. Napredovao sam u seminarima, ali to mi baš nije bilo zabavno. Počeo sam provoditi više vremena u sportskoj dvorani nego u knjižnici, no učio sam dovoljno za prolaz. I imao sam novi izvanjski identitet.

"Tko ste vi?"

"Ja sam pastor Stone."

"Što ste vi?"

"Ja sam Baptist."

Prije sam imao samo novo rublje. Sad sam imao novu odjeću. Moje nove haljine zvale su se "Baptist". I vi ste imali svoje nove haljine, zar ne? Možda je to bio vaš posao, vaša crkva, vaša obitelj, aktivnosti, vaš nastup - bilo što izvanjsko u čemu ste tražili život.

U tom vremenu imao sam neku unutarnju stvarnost - rublje kojim me je Bog odjenuo. Otkrivenje je Božje znati da je Isus Krist mnogo više od čovjeka, on je Sin Božji, Spasitelj svijeta. Otkrivenje je znati da su ti grijesi oprošteni. No još sam uvijek imao mnogo izvanjskih stvari u kojima sam tražio život: moja denominacija, zvanje, moj nastup. To su bile nove haljine koje sam pronašao za sebe.

Nažalost, znajući da sam spašen i da su mi grijesi oprošteni, bila je jedina unutarnja stvarnost koju sam poznavao.

Kao i većina kršćana, trudio sam se živjeti kršćanskim životom na toj sirovoj stvarnosti.

Nevolja je u tome, koliko je i istinita, oprostjenje grijeha vam uopće ne govori o tome kako živjeti život. Jedino što vam govori, jeste, da ako počinite grijeh, oprostjen vam je. Ništa još ne znate o pravom životu - Božjem životu. Tako vam je život još uvijek izvanjski: "Kako da to činim? Daj mi plan, daj mi naputak, daj mi shemu."

Izgleda kao da je ovako, na dan kada ga prihvatiš po vjeri, Isus kaže: "Sad si spašen. Sretno ti bilo. Vidjet ćemo se kad umreš i bit će predivno. Ali ovdje i sada je na tebi. Idi i potruđi se najbolje što možeš." Kakva je to borba. Trudio sam se najbolje što sam mogao, godinama. Nakon što mi je Bog dao dovoljno jada u pokušaju da budem dobar baptist, došao sam do točke kada sam razmišljao: "Učinio sam sve te baptističke stvari. Držao sam njihova Zlatna pravila. Vršio sam njihove zapovijedi. Gdje je sada taj život?"

Mi se krećemo od vanjskog prema unutarnjem - od traženja života u izvanjskom do crpljenja života iz unutarnjeg - dopuštajući da se izvanjsko umori. Dopuštamo izvanjskom da čini ono što može, jer je ono za neko vrijeme zabavno i uzbuđujuće. To nam je život, sve dok ne postane rutina i moramo nastaviti ispunjavati tu mjeru. Na kraju kažemo: "Mora postojati nešto više." I postoji nešto više. Naša je namjena doći do unutarnjeg i ne možemo biti zadovoljni tako dugo dok do toga ne dođemo. Možemo se trenutno zadovoljiti novom igračkom, ali ne možemo biti trajno zadovoljni sve dok ne stignemo do mjesta na kojem nas Bog želi imati.

I tako se dovučemo do sljedećih vrata, iscrpljeni svojim pokušajima da živimo kršćanski život. Mi preklinjemo: "Gdje je život?"

Sveti Duh nam govori: "Da, ima više od toga. Postoji više."

“Pa gdje je?” pitamo mi.

“Ovdje.”

“Dobro, želim doći.”

Dojurimo do vrata, ali se zaletimo u njih i odbijemo jer ne možemo proći. Još uvijek imamo svoje haljine, ono izvanjsko u što se pouzdajemo da će nam dati život. Haljine koje su dosad već iznošene i rastrgane, ipak su predebele da bi mogli ući kroz vrata. Jedini način da se uđe je ponovno skidanje tih izvanjskih stvari. Nikad nećemo proći kroz nova vrata ako temeljimo naš identitet i smisao na izvanjskim stvarima, ma što god one bile.

Svojim drugim vratima pristupio sam negdje 1965. godine. Ležao sam na svom krevetu jada i potištenosti, koji se zove depresija. Moj vanjski identitet, baptistički propovjednik, nije me više zadovoljavao, nisam znao kamo se okrenuti. Kod kuće sam zatvorio prozore, spustio rolete, navukao tamne zastore, ali soba još nije bila dovoljno mračna za mene. Ležao sam tako ispod pokrivača, jer sam htio da i soba bude mračna poput mene.

Neki su me prijatelji nazvali da vodim konferenciju. Postoji jedna stvar kojoj baptistički propovjednik ne može odoljeti: poziv da govori. Čak i da je prikopčan na kisik; nekako će uspjeti propovijedati. Tako sam rekao: “Bit ću tamo.” Većina ljudi na toj konferenciji bili su ljudi iz mjesta moje prijašnje crkve, nisam ih vidio dvanaest godina.

Još uvijek nisam napredovao dalje od prvih vrata. Prvenstveno sam propovijedao spasenje: kako prihvatiti Krista. Govorio sam o različitim stvarima, ali ono što sam stvarno znao, bilo je spasenje.

Evo me tu, da poučavam te ljude, ali kako sam ih promatrao, oni su poučavali mene. To nisu bili isti ljudi od kojih sam otišao prije dvanaest godina. Bog je nastavljao

svoj rad u njima, ali u meni još nije nikamo stigao. Pozvao sam Barbaru, svoju ženu i rekao joj: "Nešto se dogodilo našim prijateljima. Drugačiji su."

Ja sam poput vas. Imam srce za Boga, baš kao i vi. Ako nanjušimo da je nešto stvarno, a gladni smo, želimo to. Što god da su oni imali, ja sam želio.

U to vrijeme, moje unutarnje razumijevanje je doseglo spoznaju, *Krist je umro za mene*. Unutarnje znanje mojih prijatelja bilo je ovo, *Krist je sa mnom, u meni je da mi pomogne*. To je bilo podalje od mjesta na kojem sam bio ja. Pomislio sam: "To je moje sljedeće odredište; zgrabit ću ga!" To su bila moja sljedeća vrata, sljedeće odbacivanje izvanjskog i doživljavanje više onog Božjeg unutarnjeg života.

Da bih uopće mogao proći kroz vrata, morao sam skinuti višak haljina, sve ono izvanjsko u što sam se odijevao. U mom slučaju to su bile moje denominacijske haljine u koje sam se pouzdavao da će mi dati život. Mogao sam proći samo s novim rubljem, unutarnjom stvarnošću kojom me je Bog sam ogrnuo: s činjenicom da su mi grijesi oprosteni. Prošao sam kroz svoja druga vrata i to me dovelo do onog što mi nazivamo karizmatička obnova.

Prolazeći kroz sljedeća vrata bilo je kao da mi Bog oblači majicu, preko rublja. Unutarnje znanje o Bogu se povećava. Više sam znao o unutarnjem životu, nego nakon prvih vrata. Više sam znao o Duhu Božjem u sebi. Tako je i s vama ako dijelite isto iskustvo. Slava Bogu za to.

No još sam uvijek imao neke gole točke za koje sam smatrao da ih moram prikriti. I tako sam još jednom posegnuo za nekim izvanjskim haljinama da se odjenem. Otrčao sam van i saznao što znači biti karizmatik. Pitao sam se: "Pa, kako mogu ti ljudi ostati u tim mrtvim crkvama? Ma ovo je najuzbudljivije što postoji! Ovdje ima života!"

Bilo je divno na službama slavljenja dok sam bio emocionalno stimuliran i dobro raspoložen. No zamijenio sam

te osjećaje sreće s Božjom unutarnjom radošću. Tražio sam trajne visine, a tu sam ostao oko šest mjeseci. Da bih bio visoko morao sam posjećivati mnogo sastanaka. Morao sam mnogo vremena stajati na nogama i pjevati mnogo pjesama. Svatko je morao.

Da smo bili iskreni prema sebi samima, mnogi od nas još su uvijek tražili. Jer mnogo naših aktivnosti je uključivalo ono izvanjsko. Još uvijek smo bili očajni i jadni. Na te sastanke smo išli nešto dobiti. Htio sam da mi se pomogne, da me blagoslove, izliječe, izbave. Svatko je dolazio s velikom potrebom. No kad smo odlazili, kad smo stali izvan tih vrata, potreba je još uvijek bila tu. Duboko u sebi smo još uvijek govorili: “Gdje je život?”

Kroz to vrijeme imali smo malu molitvenu grupu koja je uključivala i jednu damu dosta mlađu od mene. Volio sam svoju ženu, ali sam počeo osjećati neko očaranje tom ženom. Bio sam zbunjen jer poruka koju sam slušao (ovdje ne govorim da je tako doista bilo naučavano) bila je: “Ako si u visinama, to je Sveti Duh. Ako si uzbuđen emocionalno, ako se *osjećaš* dobro, to je Duh Sveti.” Imao sam dobre osjećaje prema ovoj osobi, ali sam znao da ti dobri osjećaji nisu bili Duh Sveti. To je jelo moj ručak.

Ovaj put nisam pao u depresiju. Postao sam gladan. Uložio sam 21 godinu u tu Isusovu stvar. Išao sam svugdje gdje sam čuo da ima života. Slušao sam svakoga koga sam mogao. A dosegao sam jamu bez dna. Tad sam dao ostavku. Bogu sam rekao da odlazim.

Dvadeset i jedna godina pokušaja da živim za Isusa. Znao sam Krista *za* mene, znao sam Krista *sa* mnom. Počeo sam doživljavati koncept Krista *u* meni, ali ne i Krista *umjesto* mene, koji izražava svoj život kroz mene. Radije Krist *u* meni da pomogne *meni*, postalo je nešto. Da načini nešto od *mene*. A došao sam do kraja.

Kroz godine sam postepeno zaključio da ne mogu voditi taj kršćanski život. Bio sam totalni promašaj. U nekom dijelu je to izgledalo kao uspjeh. Barbara je rekla da sam dobar suprug pa sam mislio da sam dobar suprug. A opet sam kao njezin suprug imao nekakve osjećaje za tu mladu ženu, a to nije bilo dobro. Uvidio sam, bez obzira koliko sam volio Boga, da su mi date prave okolnosti bio bi sposoban učiniti bilo što. Pokušavajući živjeti svojom snagom za Boga ili pokušati živjeti sa Njegovom pomoći, još uvijek sam bio opasan stvor za ovaj svijet. Ljubav je Božja bila ta koja mi je pokazala da ne mogu živjeti kršćanski život, ma koliko se trudio.

Barbara me zamolila da pročitam knjigu nazvanu, “*Snaga u slavljenju*”. Već sam joj bio rekao: “Barbara, završio sam sa tim kršćanstvom. Znam da kad umrem, otići ću u nebo, ali gotov sam s tom glumom.” Bilo je proljeće, sjedio sam u dvorištu pod drvećem i durio se. Bio sam tako daleko, u pasjoj kućici, i ako će mi pomoći čitanje te knjižice, pročitat ću je. I jesam. Bog je imao nešto za mene u njoj, odjeljak Pisma: “U svakoj prilici zahvaljujte jer je to za vas volja Božja u Kristu Isusu”. (1 Solunjanima 5,18)

Zahvalio sam za ružne stvari. A vi? Mislio sam: “Čovjek zapravo ne zahvaljuje za sve. Zahvaljuje se za dobre stvari.” No Riječ ne govori o tome. Iako se moja duša ljutila na Boga, ta riječ je za mene postala duh i život. Tako sam počeo govoriti: “*Hvala ti. Hvala*. Još sam uvijek užasno ljut, ali sam i poslušan. *Hvala ti*. Još uvijek škrgućem zubima, ali *hvala ti*. Ne razumijem, i nisam sretan zbog toga, ali *hvala ti*.”

Čudno, ali počeo sam dobivati nekakvu sliku o tome što se zapravo događa. Uvidio sam da me u stvarnosti Bog mora ubiti tamo gdje sam sebe smatrao dobrim, tako da može uslišati molitvu koju sam uvijek molio: “Želim biti tvoj čovjek.” Baš kao što ste možda i vi molili: “Želim biti tvoj čovjek.” “Želim biti tvoja žena.” Vidite, to je ljubav

Božja, koja razapinje naš osjećaj dobrote. Dok svi ostali govore: "Pao je", Bog jednostavno vidi posudu s kojom radi.

Uvid koji mi je dao Bog na kraju me doveo do toga da se zapitam o svojim posljednjim vratima. "Znaš, ovo je bilo divno. Mnogo sam naučio, ali konačni odgovor još nemam. Za mene mora postojati nešto bolje. Gdje je život?" Tog trenutka, Sveti Duh mi je odgovorio ono osnovno: "Postoji nešto više, Dan, ali moraš skinuti ono izvanjsko što još imaš."

"Gospodine, što je još to izvanjsko?"

"Moraš skinuti to svoje karizmatičko izvanjsko odijelo. Ako želiš mene, ne možeš imati izvanjsko."

Tako sam skinuo još jedne haljine. Otkrio sam da kad dođe vrijeme za to, nekako si spreman skinuti nepotrebno kao neke prljave dronjke. Onda stojite tamo s jedinom stvari koju uistinu imate, koja vam je jedina stvarna: vaše rublje i majica. To je unutarne, duhovna stvarnost koju je Bog uistinu otkrio vama. S njima možete proći kroz vrata. Kroz slijedeća vrata koja su se za mene zvala, *Krist u vama, nada slave*.

Jedna gospođa pozvala je moju ženu u drugi grad da slušaju nekog govornika, Normana Grubba. Nakon sastanka, Barbara ga je upitala: "Biste li htjeli doći u našu kuću i razgovarati s mojim mužem? Treba čuti ono što ste upravo govorili."

Mjesecima kasnije, Norman je stigao i govorio manjoj grupi ljudi u našoj dnevnoj sobi. Njegove prve riječi bile su: "Vi ne možete živjeti kršćanskim životom." Na to sam pomislio: "Amen". "Tome sam živi svjedok. Kršćanski život ne možeš živjeti."

Nakon toga je nastavio: "Krist je život." Hm, to sam znao. To saznanje je bilo u mojoj glavi. Na kraju je rekao: "Krist je u vama i on će živjeti život."

Moj je duh odgovorio: “Ohhhh! Ne, on će mi *pomoći* živjeti život, nego *on će živjeti* život.” To je Radosna vijest. Mogu mu dati da živi život. To mogu učiniti.

Dvadeset i jednu godinu mučio sam se sam. Bio sam apsolutno osvjedočen da kršćanski život ne mogu živjeti onako kako to Biblija opisuje. Ali sam shvatio: “On može, a ja ću mu to dopustiti.” To je otkrivenje bilo od Duha Svetoga. U danima koji su slijedili Bog je to dodao onom unutarnjem otkrivenju. Stavio je svoju odjeću na mene. Imao sam previše otkrivenih mjesta, a umorio sam se pokrivati ih izvanjskim. Na mene je stavio cijelu garderobu. Zapravo, njegova odjeća je bila na meni cijelo vrijeme, samo ja to nisam znao.

Po prvi puta sam došao do spoznaje da me je on učinio Božjim pravednikom. (2 Korinćanima 5,21) Bio sam uistinu pravedan. Učinio me svetim. (Kološanima 3,12) Zbog njega sam potpun. (Kološanima 2,9) U njegovim očima sam besprijekoran. (Kološanima 1,22) I ljubljen. I prihvaćen.

Gospodin me naučio da kad sam bio razapet s Kristom na križu, prema Galaćanima 2,20, što mi je prije toliko vremena rekao, umro sam sebi. Mogao sam se pozivati na to što on živi u meni. On će živjeti svoj život kroz mene, umjesto mene. Je li i vama to objavio? Ako još nije, znajte da želi, jer to je dobra vijest. *To je radosna vijest.*

Mi ljudi imamo samo dva osnovna pitanja u životu: “Kako da mi se oprostite grijesi i kako da živim život?” Kako nam se grijesi opraštaju, to smo možda saznali, ali mnogi od vas još niste otkrili kako živjeti život. Ne možete. To je prvo što morate naučiti. On može. I hoće. On će živjeti život u nama, umjesto nas.

No, kroz vrata proći morate. Odložiti ono izvanjsko iz čega pokušavate izvući život. Kad prolazite kroz posljednja vrata, slično je s Velikim svećenikom u Starom zavjetu

koji je ušao u Svetinju nad svetinjama. Unutra je bio samo s jednom osobom - s Bogom. Sve je ostalo bilo izvanjsko. Samo on i Bog.

Nakon prihvaćanja Krista, u svojoj osviještenosti imate malo unutarnjeg, puno izvanjskog. Prolazite kroz još koja vrata i dobivate još nešto unutarnjeg, još uvijek ima izvanjskog. Na kraju, Bog vas dovodi do Svetinje nad svetinjama, da živite po Duhu. Vi živite kao unutarnja osoba. Nema više pouzdanja u izvanjsko. Kad ste zakoračili u to saznanje vašeg unutarnjeg bića, ništa izvanjsko vam ne može reći nešto o vama. Vaš identitet i vaš život dolaze od Boga.

Kad sam znao govoriti grupama, Barbara (koja je sada već kod Gospoda) bi me podsjećala: "Govori im o vratima." Ona je shvatila da ima nešto izvanjskog. To sam bio ja. Ona je bila *Danova* žena. To je bila njezina dostatnost. Ja sam bio njezina prikladnost. Njezin identitet. Jedne noći, morala je otići van s pokrivačem, spavati pod zvijezdama i urediti stvari s Bogom. On joj je rekao: "Imaš idol u svom životu. Svog muža." Nakon toga ja joj više nisam bio bog.

Svi mi imamo različita vrata. Vrata nekih ljudi zovu se djeca. Nečija vrata zovu se profesija, zanimanje. Drugi imaju materijalna dobra, ovisnosti, imidž. Sve što je izvanjsko, što vam govori nešto o vama, Bog mora staviti na oltar i ubiti, tako da vam on može biti sve u svemu. Kad to uvidite, zahvalite Bogu.

Sjećam se susreta s čovjekom, koji je svoj identitet preuzeo s pozicije autoriteta na poslu. Izgubio je svoj posao, a time i svoj identitet. Izgledao je vrlo patetično, jer prije nekoliko mjeseci imao je moć i utjecaj, a sad je bio nitko i ništa, barem u svojem shvaćanju.

Služba može biti izvanjska. Jedna gospođa koja je vodila konferencijski centar i odmorište, pričala mi je kako je jednom došao mladi službenik i tamo sreo starijeg službe-

nika, đakona. Mladi ga je uporno ispitivao: “Brate, koja je tvoja služba?”

“Ne znam”, odgovorio je.

“Ma hajde, koja je tvoja služba?”

Naposljetku stariji gospodin je rekao: “Nemam je. Ja samo govorim o Kristu.” Mladi čovjek je imao službu kao izvanjsko odijelo.

Bogu moramo biti zahvalni jer nas vuče k sebi. No to čini sa ljubavlju. Govori nam: “Želiš to, možeš dobiti. Ako želiš to izvanjsko, idi i uzmi si. Ja znam da ćeš to jednom morati odložiti. Neću te zaustaviti da to pokupiš, diraš, pregledavaš, igraš se neko vrijeme, a na kraju odložiš. Onda ćeš naći nešto drugo, uzeti i opet iznova, nova stvar, opet nešto drugo. Jednog dana doći ćeš do posljednjih vrata. Doći ćeš na sveto mjesto i susresti se sa mnom. Ne da me nisi susreo prije, nego na drugi način, mene i samo mene, tada ćeš imati odgovor.”

“Dobri učitelju, gdje je život?”

“Eh, ti si bio religiozan.”

“Da, Gospode, radio sam denominacijske stvari.”

“No, probao si i druge religiozne staze.”

“Da, Gospode, bio sam i karizmatik.”

“A, bavio si se i uspjehom.”

“Da, Gospode, ali gdje je život?”

Kad smo savršeno spremni, Isus nam šapće staru vijest, koja je još uvijek dobra vijest: “Ja sam život. Prihvati me u sebe i imat ćeš život. Živjet ću život umjesto tebe, baš kao što se i Otac objavio kroz mene.”

Onda se tih dvadeset i jednu godinu pretvorilo u blagoslov. Izgubljeni posao prometne se u blagoslov. Djeca postaju blagoslov. Propali brak otkriva blagoslov. Prolazite kroz te darove jada i nevolja i zahvaljujete Bogu za njih,

jer ste izišli iz toga sa jednom dragocjenošću: s Njim. Došli ste do kraja - on u vama i vi u njemu. Došli ste do dragocjenog bisera. Drugog mjesta nema.

Gdje je život? "Uska su vrata i tijesan je put koji vodi u život." Neka vam ova knjiga bude svijetleći znak koji sjaji na posljednjim vratima, pokazujući put do onoga koji je istinski život.

DRUGO POGLAVLJE

Linija

Bog mi je nebrojeno puta govorio kroz moju ženu Barbaru. Jednoga dana, 1974. godine, upitala me je: “Što bi učinio da možeš napraviti bilo što, ali nemoj stati i razmišljati o odgovoru?”

Odgovorio sam: “Volio bih ostaviti svoj sadašnji posao i poći govoriti baptistima, našim ljudima, tko su oni u Kristu, jer oni to ne znaju.” Bila je to teška izjava, ali u principu istinita. Mnogo kršćana ne zna.

Rekla mi je: “Učinimo to.” To je bio Bog.

Ostavio sam svoj posao i počeli smo putovati državom sastajući se s malim grupama. Govorili smo kakvu je realnost Bog stvorio u našim životima. Prvo o čemu uvijek govorim nazvao sam “Linija”. Linija objašnjava vitalnu istinu na način na koji ju je lako shvatiti. To je alat za naučavanje utemeljen na 2 Korinćanima 4,18:

...nama koji ne smjeramo na *vidljivo*, nego na *nevidljivo*, jer je vidljivo *prolazno*, a nevidljivo je *vječno*.

Taj stih sadrži dvije istine. Jedna istina govori o stvarima koje su vidljive i prolazne ili privremene. Druga istina govori o stvarima koje su nevidljive i vječne. Ja jednostavno povučem liniju koja ih razdvaja. Iznad linije je nevidljivo i vječno; ispod linije je vidljivo i prolazno ili privremeno.

VJEČNO
Nevidljivo

Vidljivo
PROLAZNO

Naravno, takva linija ne postoji. Ali te dvije stvarnosti postoje. Nevidljivo i vječno se odvija usred vidljivoga i prolaznoga. Kao vjernici imamo privilegiju živjeti nevidljivim i vječnim životom u ovom vidljivom i prolaznom svijetu. Budući da mi razmišljamo u konceptima, jednostavnije je razdvojiti te dvije realnosti radi lakšeg shvaćanja.

Kao što nam navedeni stih govori, stvarnost iznad linije je nevidljiva i vječna. Bez promjena i bez vremena. To je stvarnost duha i Božjih apsoluta. To je stvarnost krajnje realnosti, nestvorenog, potpunosti i punine gdje su stvari upotpunjene i završene. Vječna stvarnost se može ilustrirati riječju, “sada”. To je stvarnost onog “Ja Jesam”, gdje stvari jednostavno jesu.

Stvarnost ispod crte je vidljiva i prolazna. Mi ju zovemo prirodna stvarnost. Apostol Pavao ju naziva “ovo vrijeme”. To je stvorena stvarnost materije i vanjštine. Ona ima početak i kraj. To je stvarnost prošlosti, sadašnjosti i budućnosti; rođenja, života i smrti; sjetve, rasta i žetve. Stvar-

nost aktivnosti, procesa i potreba. Stvarnost o kojoj često govorimo: “Želim rasti u Kristu.” Ovdje vidimo oboje, dobro i zlo. Za razliku od nevidljivoga i vječnoga, koje je stvarnost “ja jesam”, vidljiva i prolazna stvarnost je “ja postajem”.

Ovdje ne govorimo o grčkom dualizmu ili gnosticizmu u kojima je jedna stvarnost, duh, čista i najvažnija, a druga stvarnost, materija, je nečista i nevažna ili čak nestvarna. Objе stvarnosti su vrlo važne Bogu jer je on načinio obje. Vidljiva i prolazna stvarnost je stvarna i važna. Mi živimo u vidljivoj i prolaznoj stvarnosti. Ali mi samo potvrđujemo ono što Pavao govori, a to je da postoje dvije stvarnosti, u kojima je jedna važnija od druge. Mi se moramo usredotočiti na vječnu stvarnost.

Duh	“JA JESAM”	Krajnja stvarnost
Potpunost	VJEČNO	Nepromjenjivo
Završeno	Nevidljivo	Bezvremensko
U procesu	Vidljivo	Temeljeno na vremenu
Potreba	PROLAZNO	Promjenjivo
Materija	“Ja postajem”	Pojavljivanje

Mnogi stihovi ilustriraju razliku između ove dvije stvarnosti. Kad je Mojsije upitao Boga za njegovo ime, Bog je odgovorio: “JA SAM KOJI JESAM.” (Izlazak 3:14) Rekao je Mojsiju neka kaže Izraelcima da ga je poslao “JA JESAM”. Samo Božje ime ukazuje na nepromjenjivu, bezvremensku, vječnu, sadašnju narav njegova postojanja. Isus se koristi istim jezikom kad govori o sebi: “Zaista, zaista, kažem vam, prije nego je Abraham bio, Ja Jesam.” (Ivan 8,58) Pisac Poslanice Hebrejima je

izjavio: “Isus Krist isti je jučer, danas i zauvijek će biti isti.” (Hebrejima 13,8) Bog je nevidljiv, vječan, izvan vremena, nepromjenjiv.

Ali u određeno vrijeme JA JESAM je sišao ispod linije i zakoračio u vidljivu i prolaznu stvarnost koju je stvorio. “A Riječ je tijelom postala i prebivala među nama.” (Ivan 1,14) Nepromjenjivi, vječni, izvanvremenski Bog, postao je vidljivi i prolazni čovjek. Kao čovjek, Isus je iskusio sve što mi proživljavamo ovdje ispod linije. Imao je prošlost, sadašnjost i budućnost. Iskusio je rast kao dijete (Luka 2,40) i kao odrastao (Poslanica Hebrejima 5:8). Imao je potrebe.

Na sličan način mi kao djeca Božja živimo i iznad i ispod linije. Stih koji to opisuje je ovaj u Poslanici Hebrejima 10,14, “on je uistinu jednim jedinim prinosom *učinio* zauvijek *savršenima* one koje *posvećuje*” Bog je već usavršio nas koji smo u Kristu. Ispunjeni smo u njemu. (Kološanima 2,9) Mi smo pravednost Božja. (2 Korinćanima 5,21) Postali smo sveti, neporočni i besprijeekorni. (Kološanima 1,22) Sve su te stvari već istinite, za nas koji smo iznad linije, u nevidljivoj i vječnoj stvarnosti, u Božjem kraljevstvu, u našem *duhu*. Ovo su vječne, nepromjenjive istine našeg identiteta kao novog stvorenja, kao sinova i kćeri koji su rođeni od Boga. (Ivan 3,3-6)

Ispod linije, u vidljivom i prolaznom svijetu, mi smo u *procesu* posvećenja. Imamo potrebe. Naši osjećaji su promjenjivi. Naše ponašanje se mijenja. Mi rastemo.

Razlika između te dvije stvarnosti važna nam je iz tri razloga. Prvo, ovdje i sada, Bog je namijenio da njegovo kraljevstvo funkcionira po vjeri. Mogao je postaviti vječno u vidljivu stvarnost. Njegovo vječno kraljevstvo bi tada bilo jednostavno vidljivo. No da je tako učinio, tada ne bi bilo vjere. U stvari, sve bi bilo onakvo kakvim se čini i vjera bi bila besmislena.

Ali čitav svemir funkcionira po vjeri. I mi smo napravljeni da djelujemo po vjeri. Imamo privilegiju kroz vidljivo i prolazno gledati nevidljivo i vječno. Po Duhu Božjem razabiremo što se iz Božje perspektive događa u vidljivom i prolaznom oko nas. Tako je živio Isus. Vidio je vidljivo i prolazno oko sebe, ali kad je čovjek ispružio svoju usahlu ruku, Isus nije kao konačni ishod vidio tu usahlu ruku. Kad su Isusu donijeli pet kruhova i dvije ribe, on nije vidio nedostatak kao kraj. Kad su ga odveli mrtvoj djevojci, nije vidio smrt kao kraj. U svakom slučaju Isus je preko vanjskog, onog očitog, vidio što je njegov Otac radio. Živio je u drugom kraljevstvu. U drugoj stvarnosti. A poziva vas i mene da učinimo isto.

Drugo, razlika je važna jer nam omogućuje razumjeti naš pravi identitet u Kristu. Kao vjernicima, naši promašaji, grijesi, nedostaci - sve ispod linije - stalno nam se suprotstavljaju. Osim ako ne shvatimo da je naš istinski vječni identitet iznad linije u našem duhu (identitet kojeg nam je Bog dao prilikom nanovorođenja), po navici ćemo crpsti naš identitet ispod linije, bez obzira je li on bio dobar ili loš. Usredotočit ćemo se na pokušaje da očistimo svoja djela i i da izgledamo dovoljno dobrima da bi nas Bog prihvatio.

Tu živi većina kršćana: trude se postati nešto što već zapravo jesu. Sve smo krivo shvatili. U Božjoj ekonomiji, u vidljivoj stvarnosti mi *postajemo*, zato što u nevidljivoj stvarnosti već *jesmo*. Dok poznajemo i počivamo u nevidljivoj i vječnoj istini, Bog tu istinu objavljuje u vidljivoj stvarnosti. On je uistinu jednim jedinim prinosom *učinio* zauvijek *savršenim* one koje *posvećuje*. U nevidljivoj i vječnoj stvarnosti, Bog nas je već usavršio. U stvarnosti vidljivoga i prolaznoga, Bog nas dovodi do savršenstva ili potpunosti.

Zbog toga možemo reći da smo potpuni i novi stvor, dok se istovremeno, u vidljivoj i prolaznoj stvarnosti, taj proces još odvija. S Božjeg gledišta, u nevidljivoj i vječnoj

stvarnosti, mi smo gotov proizvod. U isto vrijeme u prolaznom i vidljivom, on nastavlja ugrađivati istinu dublje u nas i preobličuje nas u svoj lik.

Treće, razlika između dvije stvarnosti je važna zato što nas je Bog stvorio tako da možemo naći ispunjenje samo u nevidljivoj i vječnoj stvarnosti. Vidljiva i prolazna stvarnost nudi mnoge užitke koje je Bog predvidio, ali ni jedan od njih nas ne zadovoljava u konačnici. Zbog toga je Isus rekao: "Ja sam kruh života. Tko dolazi k meni, sigurno neće ogladnjati. Tko vjeruje u me, sigurno neće nikada ožednjati." (Ivan 6,35) Ne postoji ništa ispod linije, bez obzira koliko bilo lijepo, koliko dirljivo, koliko istinito, što se može mjeriti sa životom. Jedini istinski, pravi život možemo naći iznad linije. U Bogu. On je život.

Bog je stvorio svakoga od nas sa žeđi koju samo on može utažiti. Francuski filozof Pascal je to nazvao vakuumom koji je Bog stvorio i koji samo on može ispuniti. Ili kako je to Augustin sročio: "Naše su duše nemirne sve dok ne pronađu svoj odmor u tebi." Čovjek konstantno traži. U onoj mjeri u kojoj ne poznajemo nevidljivu i vječnu stvarnost, mi odgovore tražimo u vidljivom i prolaznom. Vječne odgovore tražimo među prolaznim stvarima. Samo da bismo otkrili da nam ga one ne mogu dati.

Programirani smo za promašaj, ako konačne odgovore tražimo u nekonačnom svijetu, stvarnosti koja je djelomična, razdijeljena i nepotpuna. Na kraju slavimo stvorenje, a ne Stvoritelja. Mi to možemo činiti kao vjernici. Konačni odgovor je Osoba, Isus Krist. Dio Božjeg programa je da budemo nezadovoljni onime što prolazna stvarnost nudi, kako bismo život tražili u njemu.

Život po vjeri, naš pravi identitet i naše ispunjenje u životu, temeljeni su na nevidljivoj i vječnoj stvarnosti. Naš problem je što mi tu stvarnost ne možemo vidjeti ili o njoj učiti empirijskim istraživanjem. U ovom

trenutku, Božje nevidljivo i vječno kraljevstvo je u nama, ali mi možemo stvari te stvarnosti shvatiti samo ako nam ih Bog objavi:

Zemaljski [nespašeni] čovjek ne prima ono što dolazi od duha Božjega, jer je to za nj ludost. On to ne može ni upoznati, jer se to mora uz pomoć Duha prosuđivati. ...A nama je to Bog objavio po Duhu. ...A mi nismo primili duha ovoga svijeta, nego Duha koji dolazi od Boga, da upoznamo darove koje nam Bog dobrotivo darova.

(1 Korinćanima 2,14.10a.12)

Mi u potpunosti ovisimo o Duhu Svetome, kao svojem učitelju. U onoj mjeri u kojoj nam je Duh Sveti objavio nevidljivu i vječnu stvarnost, mi u njoj živimo. U onoj mjeri u kojoj ne po otkrivenju razumijemo nevidljive i vječne stvarnosti Božjeg kraljevstva, zatvoreni smo da živimo u vidljivoj i prolaznoj stvarnosti.

Bog nam objavljuje vječne, nevidljive, duhovne stvarnosti. On se probija u našu svijest i otkriva vječne istine koje se ne mogu razabrati u stvarnosti vidljivoga. A mi odgovaramo: "Oh, razumijem!" Što se dogodilo? Otkrivenje se susrelo s vjerom s naše strane, a kad otkrivenje sretne vjeru, ono stvara unutarnju spoznaju. To nam se događa progresivno.

Jedno od naših prvih otkrivenja jeste da je Isus Krist Sin Božji i Spasitelj svijeta. Zemaljski čovjek to ne zna. On to ne može znati, čak i da čuje nebrojeno puta. Samo Duh Sveti može mu objaviti stvarnost Isusa Krista.

Jednom kad smo stavili svoju vjeru u Krista, sljedeće otkrivenje je da su naši grijesi oprošteni. To je nevidljiva i vječna istina. Ništa u vidljivom i prolaznom nam o tome

ne govori. To je objava Duha Svetoga. Kao što rekoh u prvom poglavlju, na toj objavi živio sam 21 godinu. Ali Bog nam nastavlja otkrivati nevidljive i vječne istine koje proširuju naša duhovna shvaćanja.

Kao vjernici, vi i ja živimo ispod linije, ali nismo baš ljudi ispod linije. Mi smo iz Božjeg kraljevstva. Mi živimo u području prolaznih stvari, koje se razlikuju od onog što Bog vidi u nevidljivoj i vječnoj stvarnosti. Duhovni rast je proces u kojem prolazni privid zamjenjujemo vječnom stvarnošću i živimo iz toga.

Kada poznajete unutarnji život, život Duha, ne možete si pomoći a da ga ne živite. Općenito govoreći, osim kratkih izleta, mi uvijek živimo ono što vjerujemo. Tome ne možemo pobjeći. Mi ne činimo ništa drugo nego samo živimo ono što vjerujemo. Kada razumijemo nevidljivu i vječnu realnost mi ju živimo, a živeći u njoj, postajemo sve manje i manje okrenuti prema vidljivome i prolaznome. Vidljivo i prolazno ima sve manje kontrole nad nama.

Na primjer, Pavao nam govori u Poslanici Rimljanima u 6 poglavlju 7 stih, da smo umrli grijehu i time smo slobodni od njega. To je nevidljiva i vječna istina (o njoj ćemo kasnije reći nešto više). Grijeh nad nama više nema nikakve vlasti. Ali ako mi tu nevidljivu i vječnu istinu ne znamo, grijeh još uvijek iskazuje svoju snagu nad nama. A to se događa zbog toga što smo uhvaćeni u zamku da pokušamo *postati* ono što već *jesmo*: slobodni od grijeha.

Nikada nećemo upoznati život punine sve dok nevidljiva i vječna stvarnost ne postane naš dom u svakodnevnom iskustvu. Do tada, živjet ćemo po prividnome, a to nas nikad neće dovesti dublje u Božji život. Samo će vjera to učiniti. Bog nas želi dovesti do točke gdje ćemo reći: "Živim po onome što mi Bog govori o stvarima u mojem životu - situacijama, ljudima i meni samome."

Onda vidimo kako on vidi. Razlučujemo da situacije nisu onakve kakvima se čine, već da Božji apsoluti djeluju u

prividnoj stvarnosti. Počivamo u nevidljivoj i vječnoj stvarnosti te doživljavamo njegovu puninu u nama.

U našim svakodnevnim životima kao vjernika, najvažnija stvar koju možemo znati iz nevidljive i vječne stvarnosti je da smo Bog i mi jedno, ili sjedinjeni. To pomalo zvuči kao hereza, ali Biblija upravo to govori:

A tko se združi sa Gospodinom, s njim je jedan duh.
(1 Korinćanima 6,17)

Bog se trajno sjedinio s vašim duhom. Vaš duh i On su jedno. Dvoje djeluju kao jedno. Kad počnemo upoznavati i živjeti tu istinu, odjednom sva obećanja u Novom zavjetu postaju poput šetnje parkom. Ona postaju svakodnevne stvarnosti. Razumijemo da više ne postoji odvojenje - Bog tamo gore, a mi tu dolje. Prestajemo se truditi da se približimo Bogu. Prestajemo pitati: "Kako da doprem do njega? Daj mi programe, daj mi planove, pokaži mi putove." Umjesto toga, mi živimo ono što je već istinito. Živimo u skladu. Bog i vi ste jedno. U vidljivom i prolaznom On djeluje kao vi. Vi počivate u njemu.

Svatko od nas koji vjeruje u Krista, ispunjen je u Kristu. (Kološanima 2,9) Već smo savršeni. (Hebrejima 10,14) Pravedni smo. (2 Korinćanima 5,21) Nema se što više dodati, učiniti. Kad to uvidimo, živjet ćemo tako, a Bog će ono što je već istinito u nevidljivoj i vječnoj stvarnosti, učiniti vidljivim i zemaljskim iskustvom.

U trećem poglavlju, vidjet što je Bog učinio u nevidljivoj i vječnoj stvarnosti kako bi naše sjedinjenje s njim učinio već postignutom istinom, a njegov počinak dostupnom stvarnošću.

